

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת בא

י' שבט שנת תשפ"א
לפ"ק

שנה 2, גליון 12
(27)

ארויסגעזעבן דורך אונזות היכל הקודש הרמב"ם

א קרענק פאר א מענטש איז נאר כּדי אים מעורר זיין ער זאל תשובה טון, ער זאל זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, דערפאר, ווילאנג דער מענטש טוט נאכנישט קיין תשובה קען ער נישט ווערן אויסגעהיילט, אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רסח): "כשאין האדם מסתכל על התכלית למה לו חיים", ווען א מענטש לעבט נישט מיט'ן תכלית וואס האט ער פון זיין לעבן? "והנה הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון יוצרה", ווייל די נפש פונעם מענטש גלסט שטענדיג צו טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, "וכשרואה שאין האדם עושה רצונו יתברך, חס ושלום", און ווען זי זעט אז דער מענטש טוט נישט דעם ווילן פונעם אייבערשטן, חס ושלום, "אזי היא מתגעגע מאד לחזר לשרשה, ומתחלת להמשיך עצמה להסתלק מגוף האדם", בענקט זי זייער צוריק צו גיין צו איר שרש, צום אייבערשטן, דערפאר הייבט זי זיך אן ארויסצוציען

<<<

שבת קודש פרשת וישב, שבת הנוכה, שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי; אינדערפרי נאכ'ן דאווענען האט דער ראש ושיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ה' מן מלך שהיה מאבנים טובות; דער ראש ושיבה שליט"א האט אנגעהויבן נאכאמאל פון אנהייב.

דערציילט דער הייליגער רבי:

אמאל איז גיווען א מלך. דער מלך האט קיין קינדער ניט גיהאט. איז ער גינאנגען און האט זיך גיפארעט מיט דאקטוירים. כּדי זיין מלוכה זאל ניט פאר פרעמד ווערן. זיי האבן אים אפער ניט גיהאלפן.

האט דער ראש ושיבה שליט"א אנגעהויבן: אין אמת'ן אריין קענען דאקטוירים גארנישט העלפן דעם מענטש, זיי קענען נישט געבן קיין קינדער; ווייל די גאנצע זאך פארנוואס דער אייבערשטער שיקט

א מעשה פארן שבת טיש

די

הייליגע

חכמים דערציילן (ויקרא רבה ט, ט): "רבי מאיר הוה יתב ודריש בלילי שבתא, הוה תמן חדא אתתא יציבא ושמעה ליה תנתא מדרשא", עס איז געווען א פרוי וועלכע פלעגט גיין יעדע פרייטאג צו נאכט'ס צום שיעור וואס דער הייליגער תנא רבי מאיר בעל הנס פלעגט געבן. אמתיגט עד דיחסל ממדרש", איין וואך האט דער תנא רבי מאיר אריינגעצויגן די שיעור אביסל שפעט און די פרוי האט געטראכט אז זי וועט אויסווארפן ביי ער ענדיגט דעם שיעור. "אזלה לביתה, אשכחא בוצינא טפיי", ווען זי איז אהיים געקומען איז טוין

געווען טונקל אין שטוב, די ליכט האבן זיך שוין געהאט אויסגעלאשן. "אמר לה בעלה, אן הוית", ווען איר מאן האט איר געפרעגט: וואו ביסטו געווען? "אמר לה אנה יתיבא ושמעה קליה דרושה", האט זי געענטפערט: ביים שיעור פון הייליגן תנא רבי מאיר, "אמר לה כן וכן לא אעילת להכא עד דאזלת ורוקת באנפי דרושה", איר מאן איז געווען א שלעכטער מענטש, א פעסן, א לץ; האט ער איר געזאגט: דו קענסט נישט אריין קומען אין שטוב ביי ווילאנג דו גייסט שפייען אויפ'ן פנים פונעם בעל דרשן, און ער האט פארמאכט די טיר. "יתיבא שבתא קמיינתא תנינא ותליתא, אמרין לה מגידתא כדו אתון צהיבין, אתינן עמה לגבי דרושה", די

<<<

פונעם גוף, "ומזה נחלה האדם, על ידי שנחלש כח הנפש, על ידי שממשכת עצמה ממנו מחמת שאין ממלא רצונה", דערפאר ווערט דער מענטש קראנק, ווייל די כח פונעם נפש איז שוואך געווארן, זי האט זיך אנגעהויבן ארויסצוציען פונעם מענטש ווייל ער טוט נישט איר ווילן, "כי היא רוצה רק שיעשה רצון המקום ברוך הוא", וואס זי וויל נאר אז ער זאל טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, "ומה שהאדם חוזר לבריאותו על ידי רפואות", און דאס וואס מען זעט אז דער מענטש ווערט צוריק אויסגעהיילט ווען ער נעמט רפואות, "הוא מחמת שהנפש רואה שזה האדם יכול לכף עצמו לעשות הפך תאותו ורגילותו", דאס איז צוליב דעם וואס די נפש זעט אז דער מענטש קען זיך צווינגען צו טון פארקערט פון זיין גלוסטעניש און געוואוינהייט, "כי הוא מרגל באכילת לחם ושאר מאכלים ועכשו כופה תאותו ומקבל רפואות וסמים מרים בשביל בריאותו", ווייל ער איז צוגעוואוינט צו עסן ברויט און אנדערע גוטע עסנווארג און יעצט צווינגט ער זיין גוף איינצונעמען ביטערע מעדעצין צו ווערן געזונט, "ומחמת שהנפש רואה שהוא יכול לכף תאותו בשביל איזה תכלית על פן היא חוזרת אליו", און וויבאלד זי זעט אז ער באצווינגט זיין גוף צוליב דעם תכלית אז ער זאל געזונט ווערן, קערט זי זיך צוריק צו אים, "כי היא מצפה שיקח תאותו בשביל התכלית האמתית, לעשות רצון יוצרו ותברך", ווייל זי האפט אז ער וועט אויך באצווינגען זיין גוף צום אמת'ן תכלית, צו טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן.

און דער ראש ישיבה שליט"א איז דאס מסביר: יעדער מענטש האט אין זיך א הייליגע נשמה וואס בענקט צום אייבערשטן, זי וויל נאר טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, דערפאר ווען זי זעט אז דער מענטש לעבט נישט מיט קיין תכלית, נאר פארקערט, ער טוט עבירות רחמנא ליצלן, ער היט זיך נישט זיינע אויגן, ער לייגט נישט קיין תפילין השם ישמרנו, הייבט זי זיך זייער שטארק אן צוריק צו בענקען צו איר שרש, צום אייבערשטן, זי הייבט זיך אן ארויסצוציען פונעם גוף, און צוליב דעם באקומט דער מענטש קאפ ווייטאג, האלז ווייטאג וכדומה.

און ווען דער מענטש גייט צום דאקטער און דער דאקטער פארשרייבט אים א מעדעצין און דער מענטש נעמט עס איין - דעמאלט היילט זיך אויס זיין קרענק; וויאזוי? - איז דער רבי דאס מסביר, ווייל די נשמה ווערט בארואיגט זעענדיג ווי דער מענטש קען זיך צווינגען צו טון פארקערט פון זיין גלוסטעניש און געוואוינהייט, ער צווינגט זיין גוף איינצונעמען די ביטערע מעדעצין צו ווערן געזונט, און אפילו היינט וואס די מעדעצין זענען שוין איינגעפאקט אין א האלטער (קעפסל) - דאך ברענגען די מעדעצין מיט מיט זיך זייטיגע נאכווייען, ווי מיידעקייט וכדומה, האפט זי אז ער וועט אויך באצווינגען זיין גוף צום אמת'ן תכלית, צו טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, ער וועט שוין אנהייבן היטן זיינע אויגן, אנטון תפילין וכדומה, דערפאר נאכ'ן נעמען די מעדעצין ווערט בעסער

און אזוי איז מען אויסגעהיילט געווארן.

"אמרין לה מגירתא פדו את אלת ורקת באנפיה ותשרי לבעלה", האבן די חבר'טעס געזאגט פאר די פרוי: גיי שפיי אריין אין רבי מאיר'ס אויג, אזוי וועט דיין מאן מאכן שלום מיט דיר. "בינו דיתבא קמי אידיחילת מיניה, אמרה ליה רבי לית אנא חפיקא למילחש עינא, אמר לה אפלו הכי רוקי באנפי טבע זמנין ואנא מינשים", איז זי געגאנגען, און רבי מאיר פרעגט איר: דו קענסט לוחש זיין? האט זי זיך דערשראקן און געזאגט דעם אמת אז זי קען נישט. האט איר רבי מאיר געזאגט: דעמאלט שפיי אריין זיבן מאל אויף מיין פנים, אזוי וועל איך האבן א רפואה, "עבדה הכין. אמר לה איזילי אמרי לבעליך את אמרת חדא זימנא ואנא רקית טבע זימנין", און זי האט

אזוי געטון. האט איר רבי מאיר געזאגט: גיי אהיים און זאג פאר דיין מאן: דו האסט מיר געהייסן שפייען איינמאל, אבער איך האב געשפייגן זיבן מאל.

"אמרו לו תלמידיו רבי כף מבזין את התורה, לא הוה לה למימר לחד מינן למלחש לה", האבן די תלמידים געפרעגט: איז דאס פבוד התורה? פארנוואס האט אונז נישט דער רבי געזאגט אז דער מענטש האט געהייסן זי זאל שפייען אויפן רבי'ן, מיר וואלטן אים מסדר געווען ער זאל זיך נישט וואגן אזאנס צו טון?! "אמר להו לא דיו למאיר להיות שוה לקונו, דתני רבי ישמעאל גדול שלום ששם הגדול שנקתב בקדשה אמר הקדוש ברוך הוא ימחה על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו", האט רבי מאיר געזאגט:

דער אייבערשטער האט געהייסן מען זאל אויסמעקן זיין נאמען אבי צו מאכן שלום צווישן מאן און ווייב, איז דאך זיכער אז רבי מאיר'ס נאמען זאל אויסגעמעקט ווערן אבי צו מאכן שלום צווישן מאן און ווייב; זעט מען ווי חשוב עס איז אז עס זאל זיין שלום צווישן מאן און ווייב.

לייג אונעק אלע דייע נארישע חכמות המדמות און טו צו די זאך; מאך זיך נישט פאר אזא בטלן, אז דיין ווייב איז אנגעשטרענגט מיט די שטוב ארבעט זאלסטו איר העלפן. מיט דעם וואס דו העלפסט איר העלפסטו זיך אליינס; דו טוסט קיינעם נישט קיין טובות נאר פאר זיך. ווייל דירכדעם וועסטו האבן א געזונטע ווייב, א רואיגע ווייב און א פרייליכע ווייב.

(עצתו אמנה משפטים תשע"ט)

דאס איז דער רבי מרמז דא אין די מעשה, אז דער מלך האט פרובירט געהאלפן צו ווערן מיט קינדער דורך דאקטורים אבער זיי האבן אים נישט געקענט העלפן, ווייל נאר דער אייבערשטער - ער קען אויסהיילן און ער קען געבן קינדער.

האט ער גוזר גיווען אויף יודן אז זיי זאלן פאר אים מתפלל זיין. אז ער זאל האבן קינדער, האבן יודן גיזוכט א צדיק. כדי ער זאל מתפלל זיין און זאל פועלן. אז ער זאל האבן קינדער. האבן זיי גיזוכט און האבן גיפונען א פאהאלטינעם צדיק. און זיי האבן אים גיזאגט אז ער זאל מתפלל זיין אז דער מלך זאל האבן קינדער. האט ער גיענפערט ער ווייסט נאר ניט. האבן זיי דאס מודיע גיווען דעם מלך (באשר אז סע אז דא א פאהאלטינער צדיק נאר ער זאגט ער ווייסט נאר ניט) האט דער מלך גישיקט איין אוקאז נאך אים. האט מען אים גיפראכט צום מלך. האט דער מלך מיט אים אנגיהויבן צו שמוסין מיט גוטן. דו ווייסט דוך. אז די יהודים זענען ביי מיר אין דער האנט. איך קאן טאן מיט זיי וואס איך וויל. בכך בעט איך דוך מיט גוטן זיי מתפלל. איך זאל האבן קינדער. האט אים דער צדיק מכטיח גיווען אז ער זאל האבן דאס יאר א קינד און אז זיך אהיים גיגאנגען. האט די מלכה גיהאט איין טאכטער. און די בת מלכה איז גיווען זייער א גרויסע פארשוין. און אז זי איז אלט גיווען פיר יאר. האט זי גיקענט אלע חכמות און אלע לשונות און שפילן אויף פלים. זענען גיפארין אלע מלכים פון אלע מדינות. זי צו זעהן. און סע גיווען אויף דעם מלך א גרויסע שמחה.

דער נאך האט דער מלך זייער גיוואלט. ער זאל האבן איין זון כדי די מלוכה זאל ניט אוועק גייען צו איין פּרעמדן.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: אין שאלות ותשובות ברסלב' שרייבט מוהרא"ש אסאך בריוון פאר מענטשן וואס פרעגן דעם פראגע: איך האב 'נאר' איין קינד, וואס קען איך טון איד זאל האבן נאך קינדער? - ענטפערט זיי מוהרא"ש שטענדיג: "דו דארפסט טאגן פאר שמחה אז דער אייבערשטער האט דיר געגעבן א מתנה א קינד, וויפיל אידישע קינדער ווארטן צו געהאלפן ווערן און האבן כאטש איין קינד, דאס איז די גרעסטע מתנה וואס דער אייבערשטער געבט פאר

א מענטש, דערפאר אנשטאט ארומגיין צעבראכן און דעפרעסט - פריי זיך מיט דעם קינד וואס דו האסט און דער אייבערשטער וועט נאך העלפן דו וועסט האבן נאך קינדער".

א אינגערמאן האט מיר דערציילט, ווען זיי האבן געווארט למזל טוב וכו', איז ער געגאנגען צו מוהרא"ש בעטן א ברכה ער זאל האבן א בן זכר, אזוי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות ס): "משלשה ועד ארבעים יבקש רחמים שיהא זכר", ביז די פערציג טעג זאל ער בעטן דעם אייבערשטן דאס עבור זאל זיין א בן זכר, האט אים מוהרא"ש געענטפערט: "און אויב עס וועט זיין א מיידל וואס וועסטו טון, וועסטו איר ארויסווארפן פון פענסטער...?" "וכך הוה ער האט געבוירן א מיידל; זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: מוהרא"ש האט אלעס געוואוסט, ער האט שוין פאראויס געזען וואס ער וועט האבן, מוהרא"ש האט אויגן געלערנט מיר זאלן קוקן אויף די חסדים וואס דער אייבערשטער טוט מיט אויגן, מיר זאלן דאנקען דעם אייבערשטן, זיך פרייען מיט די מתנות וואס דער אייבערשטער געבט אויגן.

הער זיך שוין אפצורעדן, 'עס פעלט מיר דאס', 'עס פעלט מיר יענץ וכו'', הייב אן דאנקען דעם אייבערשטן אויף די פילע גוטס וואס דו האסט. דער אייבערשטער געבט אזויפיל גוטס פאר א מענטש נאר דער מענטש כאפט נישט וויפיל גוטס ער פארמאגט.

אז מען מאכט זיך א חשבון וויפיל גוטס דער אייבערשטער געבט אויגן וועלן מיר זען אז מיר קענען נישט אנגייבן אים צו לויבן אויף זיינע פילע חסדים. מוהרא"ש זכרונם לברכה פלעגט שטענדיג זאגן אז מען זאל גיין לכל הפחות איין מאל א חודש אין שפיטאל צו מקיים זיין די מצוה פון בקור חולים. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (נדרים לט): "כל המבקר את החולה גיצול מדינה של גיהנם", ווער עס איז מבקר חולה ווערט גיצול פון גיהנם; פלעגט מוהרא"ש זאגן, אז חוץ די מצוה וואס מען איז מקיים ביים באזוכן א חולה, ווערט דער מענטש פרייליך און ער האט מער נישט קיין טענות אויפן אייבערשטן, ווייל ער הייבט אן צו זען אז זיין צרה, די שוועריקייטן וואס ער גייט אריבער איז נאך מיט גרויס חסדים און די צרה איז נישט אזוי געפערליך, ער הייבט אן דאנקען דעם אייבערשטן אז ער איז געזונט, ער קען גיין און קומען, ער קען עסן און טרינקען וכו' וכו'.

מוהרא"ש זכרונם לברכה פלעגט אלץ חזרין דעם מדרש (מדרש תהלים, מזמור מו) אויפן פסוק (תהלים קלו, ד):

"לעשה גפלאות גדלות לבדו", דער אייבערשטער מאכט גרויסע וואונדער אליינס, זאגט די מדרש: "הוא לבדו יודע נסים ופלאים שהוא עושה עמו", נאר דער אייבערשטער אליינס ווייסט די נסים און וואונדער וואס ער טוט מיט דיר; דער מענטש מיינט 'אזוי קומט עס, איך קען גיין און קומען וכו', דער מענטש כאפט גארנישט ווי ער איז ארומגענומען מיט נסים יעדע מינוט.

קינדער שפילן הויז

דערנאך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין שמועס פון די דריי צייטן וואס אנשי שלומינו קומען צום רבין, און געזאגט: בחיים חיותו פון הייליגן רבין זענען געווען דריי זמנים ווען מען פלעגט קומען צום רבין: 'ראש השנה', 'שבת חנוכה' און 'שבועות'; מוהרא"ש איז מסביר אז דאס זענען די דריי זאכן וואס דער רבי ברענגט אריין אין אונז.

'ראש השנה' - איז מען ממליך דעם אייבערשטן; דער רבי ברענגט אריין אין אונז מיר זאלן לעבן מיט א קלארע שטארקע אמונה, געדענקן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט, וואס מיר דארפן זאל מען נאר בעטן פון אים. עס קוקט אויס ווי דער פרעזידענט און דער גאווענער - זיי פירן די וועלט, אבער דאס איז אלעס נאר אזוי ווי א שפיל, אזוי ווי קינדער וואס שפילן 'הויז', איך בין דער טאטע און דו ביסט די מאמע וכו', עס איז זייער זיס צו זען ווי זיי שפילן זיך, אבער פאר קיינעם פאלט נישט איין אז די קינדער פירן טאקע די הויז, יעדער פארשטייט אז טאטע און מאמע פירן די הויז, די זעלבע זאך איז אפילו עס קוקט אויס ווי די פאליטישע פירער טוען און מאכן, טיילן געלט וכו' - איז דאס אלעס ווי א שיינע שפיל, אבער דער אייבערשטער ער פירט אלעס.

'חנוכה' - איז א צייט וואס מען דאנקט און לויבט דעם אייבערשטן; דער רבי ברענגט אריין אין אונז מיר זאלן אנהייבן קוקן אויף דאס גוטס וואס דער אייבערשטער טוט מיט אונז, אז מען איז געזונט און שטארק, מען איז נישט אין שפיטאל, מען האט אלע אברים גאנץ, מוהרא"ש פלעגט כסדר חזרן וויפיל מען דארף אלץ דאנקען דעם אייבערשטן אויף אלע אברים וואס מען פארמאגט, די אויגן, אויערן, נאז, מויל, הענט און פיס; מוהרא"ש זאגט אז דאס איז די ראשי תיבות פון עשי"ר: עינים, שנים, ידים און רגלים, אז מען האט די אברים גאנץ איז מען דאך א רייכער מענטש.

מוהרא"ש זאגט: בעפאר מען גייט ארויס פון שטוב זאל מען לייגן די האנט אויף די מזוזה און בעטן א קליינע תפילה: "הייליגער באשעפער היט מיד, ברענג מיד צוריק אהיים געזונטערהייט", אויב איז מען שוין חתונה געהאט לייגט מען אויך צו א תפילה אויף די ווייב און קינדער: "הייליגער באשעפער היט מיד, ברענג מיד, מיין ווייב און קינדער צוריק אהיים געזונטערהייט", און ווען מען קומט אן אהיים בשלום זאל מען לייגן די האנט אויף די מזוזה און זאגן: "יישר כח אייבערשטער אז איך, מיין ווייב און קינדער זענען צוריק אהיים בשלום" - דאס איז 'חנוכה' דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן.

יעצט בין איך אין גן עדן

נעכטן ליל שבת קודש ביים באטע האב איך דערציילט א מעשה פון איינער פון אנשי שלומינו: איינער האט אים געזאגט: איך בין דיר מקנא, דו ביסט אזוי פאזעטיוו, דו רעדסט אזויפיל פונעם אייבערשטן, אלעס נעמסטו אן מיט אמונה, איך בין זיכער אז נאך דיין שטארבן וועסטו גלייך אריינגיין אין גן עדן? האט דער ברסלב'ער חסיד געענטפערט: "נאך מיין שטארבן איז גן עדן? איך בין שוין 'יעצט' אין גן עדן; איך האב א געשמאקע לעבן, איך לעב מיטן אייבערשטן, איך דאנק און איך לויב אים.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: ווי אזוי קען א מענטש זוכה זיין צו דעם ער זאל לעבן בזה העולם אין גן עדן, ער זאל שפירן דעם אייבערשטן? - ענטפערט דער ראש ישיבה שליט"א: אז מען איז מקושר צום צדיק, מען פאלגט די לימודים פון רבין - דאן איז דער מענטש זוכה צו לעבן בזה העולם אין גן עדן.

[דעם פארגאנגענעם ראש השנה העבר עלינו לטובה, האט גאר שטארק ארויסגעשטארט די אמונת חכמים וואס תלמידי היכל הקודש האבן, און דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט: א תלמיד הישיבה האט מיר געשריבן "יש לי דרך להכניס את הראש ישיבה וכל הקהלה" - איך האב א וועג אריינצוברענגען דעם ראש ישיבה מיט די גאנצע קהלה; האבן מיר זיך אלע אויפגעהויבן און זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג, אפילו עס איז א שווערע וועג, א דרך לא דרך, א וועג וואס איז נישט קיין גראדע לייכטע וועג וכו' וכו', אפילו עס האט געקאסט שווערע געלטער, יעדער מענטש האט געדארפט באצאלן אפאר טויזנט דאלער אויסער די טיקעט, אבער אז דער רבי האט געהייסן קומען קיין אומאן ראש השנה - גייען מיר, אפילו עס איז

איז אויסער זיינע שיעורים פון אכצן פרקים משניות
און אין ספר המדות יעדן טאג.

דא אין שטעטל זענען נישט דא אזויפיל טרעפיק
אויף די וועגן, עס איז נישט דא קיין רויט לייטס, אבער
אין שטאט קען מען זיצן אסאך צייט אויפ'ן וועג, אבער
אז מען האט דעם 'סדר דרך הלימוד' פון רבי'ן איז אלץ
דא וואס צוטון בשעת'ן ווארטן.

דער אינגערמאן איז א ריכטיגער ביישפיל ווי אזוי
מען קען אויסניצן די צייט מיט גוטע זאכן; מענטשן
טראכטן 'ווען איך וועל ענדיגן בויען מיין הויז וועל
איך זיך זעצן לערנען' - זאגט דער ראש ישיבה
שליט"א: למעשה זע איך אז דו האסט שוין געענדיגט
בויען איין הויז און א צווייטע און האסט זיך נאכאלץ
נישט געזעצט לערנען; קודם וויל מען ענדיגן איין הויז
נאכדעם א צווייטע און א דריטע, נאכדעם עפענט מען
א עמעזאן ביזנעס צו פארלירן די גאנצע געלט וואס
מען פארמאגט... און עס גייט אריבער כמה וכמה שנים
אן לימוד התורה.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: א
תלמיד פון רבי'ן דארף זיך מאכן א חשבון, איך בין דא
ביים הייליגן רבי'ן לאמיר פאלגן דעם רבי'ן, לאמיר
מאכן א שיעור אין רבי'נס ספרים.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט אבער צוגעלייגט:
אוודאי דאס ערשטע שיעור דארף מען לערנען חומש;
איך בעט ענק זייט מעביר סדרה פון אנהייב וואך,
יעדן טאג אביסל, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי,
דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער, אז מען גייט אויף
דעם וועג קען מען זיין זיכער אז מען וועט ענדיגן יעדע
וואך די פרשה, דאס איז די בעסטע אינשורענס, דאס
איז די גרעסטע סגולה פאר אריכות ימים, אזוי ווי
חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ברכות ח): "לעולם ישלים
אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום",
מען זאל יעדע וואך מעביר סדרה זיין צוויי מאל די
חומש און איין מאל תרגום, "שכל המשלים פרשיותיו
עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו", ווייל ווער עס איז
מעביר סדרה וועט זוכה זיין צו אריכות ימים ושנים;
דאס איז די בעסטע אינשורענס פאר אריכות ימים און
דאס ראטעוועט א מענטש פון אלעם שלעכטס.

על פי הרוב קומען די לייף אינשורענס אגענטן צו
די פרישע אינגעלייט וואס זיי קען מען גרינגערהייט
פארדרייען דעם קאפ און פרובירן ארויס נעמען געלט
פון זיי דורך זייערע זיסע רייד וכו'.

שווער, אפילו עס איז מסירות נפש. צום סוף ווען מיר
האבן געזען אז מיר וועלן נישט אנקומען קיין אומאן,
מיר וועלן בלייבן אינמיטן וועג אן א שפר - האבן מיר
זיך צוריק געקערט. און געלויבט דער אייבערשטער
אז מיר האבן געהאט א שיינע קבוץ דא אין שטעטל
און היינט זענען מיר אויך זוכה צו זיין צוזאמען, דער
אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אויך קענען מאכן
דא די דריטע קבוץ פון שבועות, אמן.]

'שבועות' - זענען מיר מקבל די תורה; דער רבי
האט אונז געגעבן א הערליכע מתנה, דעם 'סדר דרך
הלימוד' (עיינן בשיחות הר"ן סימן עו), מיט וואס יעדער איד אן
אויסנאם קען זוכה זיין צו לערנען די הייליגע תורה,
נישט קיין חילוק 'ווער איך בין', 'וואס איך בין' און
'וואס איך ארבעט'.

און דער ראש ישיבה שליט"א רופט זיך אן: איך
האב אייך א גוטע בשורה, ... גרו יאיר איז יעצט דא,
ער מאכט יעצט א סיום אויף גאנץ לקוטי מוהר"ן וואס
ער האט געלערנט און געענדיגט אויפ'ן באס; ער האט
באוויזן א זאך וואס קיינער האט נאכנישט באוויזן,
צו לערנען און ענדיגן גאנץ לקוטי מוהר"ן אין צוויי
חדשים אויפ'ן באס. און דער ראש ישיבה שליט"א
זאגט צום מסיים: איך מיין זיך נישט צו חנפ'ענען
צו דיר, דיר אויסלויבן וכו', נאר איך וויל דאס ווייזן
פאר אלע אינגעלייט זיי זאלן זען אז מען קען לערנען
און זיין א באס דרייווער אינאיינעם, מען קען זיצן
אויפ'ן באס א גאנצן טאג און לערנען אויפ'ן סדר דרך
הלימוד; מענטשן טראכטן 'וועל איך וואלט געווען א
כולל אינגערמאן וואלט איך געלערנט', אבער דא זעט
מען אז א באס דרייווער קען אויך לערנען און מאכן
סיומים.

סי די עיל

אנשי שלומינו זאגן: סי די עיל (די ראשי תיבות פון
די לייסענס וואס מען דארף האבן צו קענען פירן א באס) איז ראשי
תיבות ס'דר ד'רך ה'לימוד; מען קען זיין א סי די עיל
דרייווער און אז מען לערנט אויפ'ן ס'דר ד'רך ה'לימוד
קען מען זוכה זיין צו לערנען און ענדיגן כל התורה
כולה.

איך וויל קיינעם נישט פארשעמען, איך וויל קיינעם
נישט פרעגן: "ווען האסטו די לעצטע מאל געלערנט
לקוטי מוהר"ן? ווען האסטו די לעצטע מאל געמאכט
א סיום אויף לקוטי מוהר"ן?" און דער אינגערמאן
האט געענדיגט אויפ'ן באס גאנץ לקוטי מוהר"ן וואס

לייף אינשורענס

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט: נאך מיין חתונה, איידער איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש זכרונו לברכה האט איינער מיר פארנארט מיט א לייף אינשורענס פאליסי, ער האט ארויסגענומען פון מיר פערציג טויזנט דאלער, שפעטער ווען דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן אז איך בין געווארן מקורב צו מוהרא"ש איז א צווייטער געקומען צו מיר ער וויל קומען צו מיר אינדערהיים רעדן וועגן קויפן א לייף אינשורענס פאליסי, האב איך אים געזאגט פֿיין קענסט קומען, זאגט ער מיר 'איך וויל רעדן צו דיר צוזאמען מיט דיין ווייב', למעשה איז ער געקומען און הייבט אן רעדן: "עס קאסט אינגאנצן דריי הונדערט דאלער א חודש..." פֿרעג איך אים: "וואס? פון וואו זאל איך נעמען יעדע חודש איבריגע דריי הונדערט דאלער?" הייבט ער אן רעדן מיט זיסע רייד: "א מענטש דארף זיין רעאליסטיש, דארפסט טראכטן אפֿשר וועסטו פֿלוצלינג שטארבן און דיין ווייב וועט איבערבלייבן אליינס און פון וואו וועט זי האבן געלט פאר זיך און פאר די קינדער..." האב איך אים געענטפערט: "איך האב שוין א לייף אינשורענס, איך לערן יעדן טאג חומש און תרגום וואס איז א סגולה פאר אריכות ימים", ענטפערט ער: "וואס הייסט לייף אינשורענס איז דאך א סגולה פאר אריכות ימים..." זאג איך אים: "איך נעם די סגולה פון די הייליגע גמרא". איך האב אים מסביר געווען: "פארוואס זאל איך יעצט בארגן געלט צו קויפן א לייף אינשורענס? איך דארף זיך נישט זארגן וואס וועט זיין אינעם קומענדיגן גלגול, ווען איך לעב דארף איך ברענגען פֿרנסה, וואס וועט זיין גאכדעם - דאס איז נישט א זאך וואס איך דארף זיך יעצט דערויף זארגן.

פֿירט דער ראש ישיבה שליט"א אים: עס פעלט נישט אים צו מאכן א לייף אינשורענס און עס העלפט נישט, ענדערש וועל איך זיך אנגרייטן מיט פֿרקים משניות און דפים גמרא.

דערנאך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א שמועס איבער 'הפצה' און געזאגט: דא דער שטעטל איז א הערליכע פֿלאץ ווייל אלע איינוואוינער, יעדער איינער באזונדער, מענער, פֿרויען, קינדער - אינגלעך, מיידלעך און בחורים - לעבן און אטעמען דעם רבין, אלע זענען עוסק אין הפצה, אין פארשפרייטן די זיסע געשמאקע עצות פון רבין, אז נאך איינער זאל וויסן אז ער קען לערנען, דער רבי האט אים א וועג צו לערנען

און ענדיגן כל התורה כולה, נאך איינער זאל וויסן אז מען קען זיין אן ערליכער איד אין שטוב, מען קען לעבן אין שטוב בשלום און פֿרישות און דמיונות וכו'.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: דאס וואס מיר האבן געווייטאגט דעם פֿארגאנגענעם ליל שישי (פרשת וישב) ביים שיעור, דאס איז נישט קיין געלעכטער, מען דארף וויינען און שרייען דערויף, ליידער זענען דא מדריכים און מדריכות וואס פארפירן חתנים און פֿלות און אינגעלייט מיט פאלשע לימודים, מען לאזט זיי נישט לעבן, און דאס ברענגט צו אז זיי זאלן אראפפאלן אין ביטערע עבירות רחמנא לצלן!

אז מיר האבן זוכה געווען אז מיר האבן זיך דערוואוסט פון הייליגן רבי'נס עצות טארן מיר נישט זיין עגאאיסטיש, דאס האלטן נאר פאר זיך, נאר מיר דארפן דאס ווייטער געבן אויף פאר אנדערע מענטשן.

עס איז פארוואלקענט אינדרויסן

גייט ארום פארשפרייטן דעם רבי'נס ספרים ארום די וועלט, זאל נאך א אינגערמאן וויסן אז אויב האט זיך עפעס אויסגעגאסן, אדער ער האט געהאט א שווערע וועג אהיים פון די ארבעט, ס'איז געווען א לאנגע טרעפיק - האט דאס נישט צוטון מיט זיין ווייב, זי איז נישט שולדיג דערויף; זאל נאך א פרוי וויסן אז אויב עס איז פארוואלקענט אינדרויסן, אדער ווען זי האט געמאכט א שיינע זאך פאר די חנופה מסיבה און ס'איז אראפגעפאלן אויף די ערד, אדער ווען זי איז ארוםגעגאנגען א גאנצן טאג איינקויפן און זי האט גארנישט געטראפן - האט דאס נישט צוטון מיט איר מאן, ער איז נישט שולדיג דערויף.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דאס איז געווען ביים רבין א יסוד היסודות 'שלום בית'; איינער זאל רעדן שוין מיט'ן צווייטן. מען קען נישט וואוינען דא אין שטעטל אויב מען קען זיך נישט אויסקומען מיט די ווייב, דא איז א הייליגע שטאט, מוהרא"ש שרייבט צענדליגער מאל אין אשר בנחל: "אן שלום בית קען מען נישט וואוינען ביים רבין".

ביי די וועלט איז 'שלום בית' א זאך וואס געהערט צו טערעפיסטן און קאונסלערס, מיט משלים, מען דרייט אהער און אהין, אבער ביים רבין לערנט אונז דער רבי אויס אז 'שלום בית' איז 'עבודת השם'; ביי די וועלט גייט אלעס מיט משלים, מען דערציילט: 'עס איז געווען א קעניג וואס האט געהאט א בת יחידה וכו'', אבער דער רבי גייט גלייך צום ענגן, ער לערנט

דעם מענטש צו גיין צום אייבערשטן און רעדן צום
אייבערשטן, אן קיין משל און נמשל.

האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגעפירט:
דערפאר קומען מיר צום רבי'ן, ווייל דער רבי געבט אונז
ראש השנה, חנוכה און שבועות; ער לערנט אונז מיר
זאלן ממליך זיין דעם אייבערשטן, לעבן מיט אמונה,
און מיר זאלן דאנקן און לויבן דעם אייבערשטן, און

מיר זאלן לערנען די הייליגע תורה.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן
דעם רבי'ן וועלן מיר זוכה זיין צו האבן א שיינע לעבן,
אמן.

(ספורי מעשיות מעשה ה', מבן מלך שהיה מאבנים טובות, חלק ד';
פארגעלערנט שבת קודש אינדערפרי נאכ'ן דאווענען, פרשת וישב, שבת
חנוכה, שנת תשפ"א לפרט קטן, אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי)

<<<

אחד אצלו ורצה להתקרב להשם יתברך,
תכף נהפך מיד לאיש אחר ממש", יעדעס
מאל ווען איינער איז געקומען צום רבי'ן
און ער האט געוואלט ווערן אן ערליכע
איד, האט מען געזען ווי דער מענטש
ווערט אן אנדערע מענטש אינגאנצן.

ווען איינער בעט מיר אז איך זאל
אים דערציילן מופתים פון מוהרא"ש
זכרונו לברכה וכו', דערצייל איך וואס
עס איז ביי מיר דער גרעסטער מופת און
דאס גרעסטע צדקות, אז א מענטש זאל
שטיין און רעדן מיט מענטשן איבער
פופציג יאר, בשעת די אלע מענטשן
וואס ער האט געהאלפן - רובם פכולם,
זענען געווארן זיינע מתנגדים; אסאך
מנהיגים - סיי אין ברסלב און סיי אין
דער וועלט האבן גענומען חזיוק פון
דעם צדיק און גערעדט האבן זיי אלע
אויף אים מיט א גרינגשעצונג. און דער
חידוש איז ויפנו משם האנשים - וילכו
סדמה, ומוהרא"ש עזרנו עמד לפני ה'...
מוהרא"ש איז ווייטער געגאנגען אויף
זיין וועג, ער האט ווייטער מגלה געווען
פאר אלעמען דעם הייליגן רבינ'ס עצות,
ווייטער געשריבן ספרים וואס זענען
מחז' ומחזק די גאנצע וועלט בלי שום
גזמא.

חכמינו זכרונום לברכה דערציילן
(עבודת ה' ח: ט) אז די רומים האבן געמאכט
א גזירה אויף די אידן אז מען טאר נישט
געבן קיין סמיכה פאר קיינעם און ווער
עס וועט געבן סמיכה וועט מען אים

הרג'נען, אזוי אויף וועט מען הרג'נען
די גאנצע שטאט וואו מען האט געגעבן
סמיכה וכו'. זאגן חז"ל: "ברם זכור
אותו האיש לטוב ורבי יהודה בן בבא
שמו", מען דארף געדענקען דאס מסירת
נפש פון דעם גרויסן צדיק רבי יהודה בן
בבא, ווייל ווען נישט אים וואלט ווען
פארגעסן געווארן געוויסע הלכות וכו'.
וואס האט ער געטון? ער האט גענומען
פינף תנאים און זיך באהאלטן מיט זיי
צווישן צוויי בערג און זיי דארט געגעבן
סמיכה. ווען ער האט געזען אז די רומים
קומען האט ער געזאגט פאר זיינע
תלמידים: "אנטלויפט, אז איר זאלט
בלייבן לעבן", האבן זיי אים געפרעגט:
"רבי, ואתה מה תהא עליך?" רבי, דו
קענסט דאך נישט אנטלויפן - ווייל ער
איז געווען א זקן - וואס וועט זיין מיט
דיר? האט ער זיי געזאגט: "הריני מוטל
לפניהם כאבן שאין לה הופכין", איך
וועל דא בלייבן ליגן ווי א שטיין וואס
האט נישט קיין שום הרגש, זאלן זיי מיר
כאפן און הרג'נען כדי איר זאלט זיך
קענען ראטעווען.

די תלמידים האבן זיך טאקע
געראטעוועט און אים האט מען
געכאפט. דערציילט די גמרא: "לא זז
ו משם עד שנעצו לגופו ג' מאות ל
ולגזאות של ברזל, ועשאוהו לגופו
ככברה", זיי האבן אים נישט אפגעלאזט
ביז מען האט אין אים אריין געשטאכן
דריי הונדערט מעסערס, ביז זיין הייליגע
גוף איז געווארן געלעכערט ווי א זופ.

דאס איז א מופת, דאס א צדיק; ער
איז גרייט מען זאל אים שטעקן מיט דריי
הונדערט מעסערס אבי עס זאל נישט
פארגעסן ווערן די תורה ביי אידישע
קינדער. וויפיל מען רעדט אויף אים און
וויפיל מען שפייט אויף אים, איז ער ביי
זיך אזוי בטל, אז ער גייט ווייטער אן מיט
זיין הייליגע ארבעט צו פארשפרייטן
דעם אייבערשטן אויף דער וועלט.

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן
עב) אז א מענטש דארף זיך צוגעוואוינען
צו זיין אזוי ווי דער ערד; די ערד ווערט
נישט ברוגז אויף מענטשן ווען מען
טרעט אויף איר, מען שפייט אויף איר
און מען ווארפט מיסט אויף איר וכו'
וכו', די ערד געבט ווייטער ארויס אלע
גוטע פרוכט און אלע מענטשליכע
באדערפענישן. אזוי אויף דארף א
מענטש זיין א גוטער און א געבער;
אפילו מען שפייט אויף אים און אפילו
מען רעדט אויף אים, זאל ער ווייטער
זיין גוט צו יעדן איינעם. דאס איז אויפן
שפיץ גאפל וואס איך קען דיר זאגן אז
איך האב געזען ביי מוהרא"ש; ער איז
געווען פאסקפה הנדרסת פאר אידישע
קינדער.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר
זאלן נאך גיין זיינע וועגן, מיר זאלן
פארשפרייטן די הייליגע עצות פון
רבי'ן, ביז מיר וועלן זוכה זיין צו די
גאולה שלימה במהרה ביימינו אמן.

(ספר עצותו אמונה חלק ג, סימן ריב)

א בריוו לְכבוד דַעם יומא דהילולא
קדישא פון כ"ק מַרְן מוהרַא"ש זכותו
יגן עלינו וואס געפאלט אויס קומענדיגע
וואך, שבת קודש פרשת בשלח הבא
עלינו לטובה.

שאלה:

לְכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,
אזוי ווי עס דערנענטערט זיך דער
גרויסער טאג, די יומא דהילולא קדישא
פון כ"ק מַרְן מוהרַא"ש זי"ע, האב איך
געוואלט פֿרעגן אויב איר קענט מיר
עפֿעס שרײַבן עובדות ונהגות וואס
איר האט געזען ביי מוהרַא"ש בְּמִשְׁךְ די
יארן. ייִשר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך, יום ג' פרשת בשלח, ז'
שָבֻט, שְׁנַת תשע"ח לְפֶרֶט קָטָן
לְכבוד ... גְרוֹ יֵאִיר, אִיךְ הָאֵב
עֲרֵהאֲלֶטֶן דִּיין בְּרִיוּ.

מוהרַא"ש זכרונו לְבִרְכָה הָאֵט זיך
אנוועק געגעבן זיין גאנץ לעבן פאר א
צווייטן איד; עס איז אים געגאנגען אין
לעבן אז נאך א איד זאל וויסן פונעם
אייבערשטן, נאך א איד זאל וויסן אז
ער האט נאך א תקנה. ווער רעדט נאך
פון שלום בית; עס איז אים געגאנגען
אין לעבן אז נאך א איד זאל האבן שלום
בית. מוהרַא"ש האט אלעס געלייגט אין
דער זייט ווען עס איז געקומען צו העלפן
א פאר-פאלק, זיי זאלן וויסן ווי אזוי זיך
אן עצה צו געבן אין לעבן.

ווען מען פֿלעגט פֿרעגן ר' נחמן
טולטשינער זכרונו לְבִרְכָה עֵר זאל
פארציילן א מופת פון ר' נתן, פֿלעגט
ער זאגן: "א מופת בין איך" - פון "נחמן
וואסער טרעגער" איז געווארן ר' נחמן
טולטשינער; ווען ער איז געווען א
אינגל איז ער געווארן א יתום לא עלינו
און זיין פֿעטער האט אים מגדל געווען.
איינמאל איז ר' נתן געקומען צו גאסט

אין דעם שטאט טולטשין און ער איז
איינגעשטאנען ביי דעם פֿעטער. ר' נחמן
טולטשינער - נאך זייענדיג א יונגער
בחור - האט געהערט ווי ר' נתן זאגט
תורה, און אינמיטן די תורה האט ר' נתן
געזאגט ווערטער וואס האט געכאפט
זיין הארץ: "די וועלט איז נישט, און מען
קען עס נישט באקומען, תורה ותפלה
איז יא און מען קען עס באקומען"; די
ווערטער איז אים אריין אין הארץ און
ער האט געמאכט א קשר מיט ר' נתן.

ווען ר' נתן האט געזען אז דער בחור
נחמן האט אין זיך אסאך תמימות האט
ער אים מקרב געווען און אים געזאגט
ווי אזוי ער זאל לערנען וכו', ביז ער
איז אויסגעוואקסן און געווארן ר' נחמן
טולטשינער; פֿלעגט ער זאגן: "א מופת
בין איך", אז פון "נחמן וואסער טרעגער"
איז געווארן ר' נחמן טולטשינער."

דער הייליגער קדושת לוי זכותו יגן
עלינו איז אלץ אינגערמאן געפארן צו
זיין הייליגער רבי דער גרויסער מגיד
פון מעזריטש זכותו יגן עלינו און דארט
געלערנט פאר עטליכע יאר, ווען ער איז
אהיים געקומען האט אים זיין שווער
- וואס איז געווען א גרויסער מתנגד -
געפֿרעגט: "וואס האסטו געלערנט ביי
דיין רביין?" האט ער געזאגט: "איך
האב געלערנט אז עס איז דא א גאט
אויף דער וועלט", האט דער שווער אים
אויסגעלאכט און געזאגט: "ווער ווייסט
דען נישט אז עס איז דא א גאט אויף דער
וועלט, איך וועל אריין רופן די דינסט
און איך וועל איר פֿרעגן צי זי ווייסט
אז עס איז דא א גאט אויף דער וועלט,
וועט זי אויך וויסן", אזוי האט ער געטון
און די דינסט רופט זיך אָן: "וואסערע
פֿראגע איז דאס? אודאי איז דא א גאט
אויף דער וועלט!"

פֿרעגט ער זיין איידעם: "פארנוואס
האסטו געדארפט אוועק פארן פון

שטוב פאר אזא לאנגע צייט צו לערנען
אז עס איז דא א גאט אויף דער וועלט,
קוק אויף די דינסט, זי ווייסט אויך אז
עס איז דא א גאט אויף דער וועלט, אן
פארן צו א רבי?!" האט דער הייליגער
בארדיטשובער רב זי"ע געענטפֿערט
פאר זיין שווער: "יא יא, זי זאגט אז עס
איז דא א גאט אויף דער וועלט, אבער
איך לעב מיט דעם".

אין דעם ווארט ליגט זייער אסאך;
מענטשן פֿרעגן פֿסֶדֶר פֿארנוואס מיר
דארפן דעם הייליגן רביין און ווען מיר
ענטפֿערן אז מיר דארפן דעם רביין ווייל
ער ברענגט אין אונז אריין אמונה - אז
מיר זאלן לעבן מיטן אייבערשטן און
מיר זאלן אים אלעס בעטן, דרוקט מען
זיך אויס מיט וואונדער: "ווער ווייסט
דען נישט אז עס איז דא א באשעפער
און מען קען אים אלעס בעטן?!" אבער
דער אמת איז אז "יעדער ווייסט אז עס
איז דא א גאט אויף דער וועלט, אבער
מיר לעבן מיטן אייבערשטן".

דאס איז וואס איך קען דיר דערציילן
פון מוהרַא"ש און דאס איז מוהרַא"ש'ס
מופת, אז ער האט גענומען פשוטע
אידן און זיי געברענגט צום אייבערשטן.
ווען איך קוק אויף מיר טראכט איך צו
מיר דאס איז די גרעסטע מופת פון
מוהרַא"ש, אז ער האט אין מיר געקענט
אריין לייגן אז עס איז דא א באשעפער
אויף דער וועלט און איך זאל רעדן צום
אייבערשטן.

קוק וואס דער הייליגער ר' נתן זכרונו
לְבִרְכָה זאגט (שיחות הר"ן, סימן רמט): "וועק
החדושים והמופתים הנוראים שראינו
ממנו ז"ל, הוא רק בענין התקרבות
ישׂראל לאביהם שבשמים", דער עיקר
מופתים וואס מיר האבן געזען ביים
הייליגן רביין איז געווען נאר אינעם
ענין פון מקרב זיין אידישע קינדער צום
הייליגן באשעפער, "שתכף פֿשנכנס